

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 63.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366695952/facsimile.pdf> (tilgået 10. maj 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

jeg ikke imorgen igen skal blande mine Drømme dermed, og være ligesaa gal, som igaar, og iforgaars, og alle de andre Dage.

Han tog nu sine Papirer frem og begyndte at skrive; men det var paa Eventyret igjen, og jo længer han skrev, jo underligere blev det for ham; det var ligesom Pennen løb af sig selv, mens han hengav sig til de forunderligste Forestillinger, om den ulykkelige Prinds, som her engang var myrdet – om den dæmoniske Prindsesse Goldini og om den skønne Cordula, som snart syntes ham en delig Fec, der gik med ham til et Aitar af Stjerner, i en dunkel underfuld Have; snart syntes det ham igjen, hun var en kold Matmorsphnix, som spurgte med gaadefuld Stemme: Hvo er du? tilsidst blev hun endogsaa til et frygteligt Uhyre, som sagde: jeg er Prindsesse Goldini – du faaer ikke Ro for mig, før du faaer med mig i Afgrunden ...

Udmattet af disse Forestillinger, kastede han sig paa Sengen for at hvile; men lod Lysene brænde; thi han ventede ikke at kunne sove. Henimod Midnat slumrede han dog ind et Øieblik, men vakte strax efter af en susende Lyd og en kold Gysen foer over ham. Han slog Øinene op, og alle sex Lys vare slukte. Nu erindrede han sig at have seet et lidet Hul paa en af Ruderne bag Gitteret, og trøstede sig med, at maaskee et Vindpust dertigjennem havde slukket Lysene; skjøndt der var liden Sandsynlighed for i den Afstand, og han heller ikke fornam mindste Trækvind. Han forsøgte at slumre igjen; men nu faldt det blodige Lagen ham ind, og det var ligesom Blodet blev vaadt og varmt under ham, og fylte hele Sengen med en brændende Strøm. Han foer forfærdet i Veiret, rev Lagenet tilside, og den gruelige For-nemmelse var forsvundet. Nu skinnede Maanen klart gjennem Vin-duesgitteret; han saae hen mod Døren, for at see, om den var lukket. Bordet stod endnu for den som før; men hans Forfærdelse var grændseløs, da han i Stolen saae et Menneske sidde med Ryggen imod Sengen og skrive. Er det den gale Fangeføged? – tænkte han – eller er det den Myrdedes Gjenfærd, paa hvis blodige Dødsseng du ligger? – eller er det dig selv, dit andet, ubegribelige Jeg, som nu sidder paa din Plads, og fortsætter dit Livs vidunderlige Eventyr? – Idet samme vendte Skikkelsen sit Ansigt om mod Arnold og stirrede stift paa ham; det var et blegt, men ædelt, skjøndt forvildet Aasyn, og paa Panden var Blod Maanen skinnede underligt paa det sælsomme Dødningsansigt, og Arnold gjenkjendte med usigelig Rædsel sit eget Aasyn, saa livagtig, som saae han sig i et Speil; kun Blegheden og den

blodige Pande vedkjendte han sig ikke. Forgjæves vilde han spørge: Hvo er du? Det var ligesom en usynlig Haand holdt ham for Munden, og som det Spørgsmaal maatte koste hans Liv. Forgjæves søgte han at reise sig; han kunde hverken røre Haand eller Fod. Nu hævede den sælsomme Skikkelse sig fra Stolen, traadte et Skridt nærmere mod Sengen, og gav Arnold et betydende Vink, mens han pegede paa en hvid Rose i Panelet. – Meer saae ikke den bestyrrede Arnold; han sank udmattet tilbage, og kom først til sig selv henved Morgenstunden ved et forfærdeligt Bulder.

Da han slog Øinene op, saae han Bordet omvæltet, og den gale Fangefoged stod ved hans Seng, med en gammel rusten Kniv i Haanden.

«Jeg kommer til at gøre det om igjen, Herre – sagde den afsindige Gamle og fordrøiede Ansigtet krampagtigt – Prindsesse Goldim vil ingen Ro lade mig have, og eders højsalige Høihed maa finde sig i, at dandse til Himmels endnu engang.» Han gjorde allerede Mine til at støde ham Kniven i Hjertet; men nu kom pludselig Arnolds hele Ungdomskraft tilbage, da han saae et virkeligt levende Menneske for sig; i et Øieblik var han ude af Sengen, havde Kniven i sin Haand, og den Gamle laae afmægtig paa Gulvet. Solen kastede just sine første Straaler ind i den dunkle Hvælving, og Arnold saae nu ret nøie den Gamles fortrukne Ansigt. Han er dog galere end jeg – tænkte han – og skal Nogen af os regjere her, saa tilkommer det mig, som den Klogeste. Derpaa tog han Nøgleknippet ud af den Gamles krumme Haand, bandt ham Hænderne paa Ryggen, og hjalp ham til Livet. –

Da den Gamle fik Øinene op og saae, han var bundet, og at Nøglerne med Kniven var i Arnolds Haand, satte han sig ganske sagsmodig ned, og sagde med et underligt Nik: «Ja det skulde eders Høihed have gjort for længe siden, det havde været godt for os Begge: I havde beholdt eders unge Liv, og jeg mine gamle Hænder rene.»

Arnold lod den Gamle sidde, og eftertænkte denne Nats besynderlige Handlinger. Han bemærkede nu først et stort Speil, som hang paa Væggen, skraas over for hans Seng, og han begyndte at troe, det Syn, han havde seet om Natten, kun var hans eget Billede i Speilet; thi nu saae han, at han virkelig baade var bleg og blodig, og havde nok stødt sin Pande i Mørket mod Sengestolpen. Han tog sine Papirer i Haanden, og saae nu Alt det skrevet med sin egen Haand, som han siden igaar havde drømt eller tænkt, eller virkelig troet at fornemme. Nu